

Warszawa, dnia 15 lutego 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 746/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: sekr. sądowy Renata Szczegot

przy udziale prokuratora Marka Traczyka oraz oskarżycielki posiłkowej B. S.

po rozpoznaniu dnia 15 lutego 2019 r. w Warszawie

sprawy S. K. (1), syna S. i B., ur. (...) w W. oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 kk, art. 124 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 15 lutego 2018 r. sygn. akt III K 1072/16

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w drugiej instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa; zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie na rzecz adw. M. B. kwotę 516.60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w drugiej instancji oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 746/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Prag - Południe w Warszawie wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 r.

po rozpoznaniu sprawy sygn. akt III K 1072/16 S. K. (1) oskarżonego o to, że:

1. dniu 30 marca 2016 roku w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, dokonał uszkodzenia mienia w postaci drzwi wejściowych do lokalu na 16 poprzez ich wyłamanie czym wyrządził straty w wysokości 2039,09 zł na szkodę B. S. (1)

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

2. w dniu 06 kwietnia 2016 roku w W. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami dokonał uszkodzenia pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyb oraz zarysowanie powierzchni lakierniczej czym wyrządził straty w wysokości 20.000 złotych na szkodę K. O.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

Oskarżonego S. K. (1) uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. 1 a/o czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 kk i za ten czyn skazał go, a na podstawie art. 37 a kk wymierza mu karę 100,-(sto) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20,- (dwudziestu) złotych; w ramach zarzucanego oskarżonemu w pkt. 2 a/o czynu uznał go za winnego tego, że w dniu 06 kwietnia 2016 roku przy ul. (...) w W. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami dokonał uszkodzenia pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyb

oraz zarysowanie powierzchni lakierniczej czym wyrządził straty w wysokości bliżej nie ustalonej, lecz nie większej niż 400 złotych na szkodę K. O. i ustalił, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 kw i za ten czyn wymierzył mu karę 200,-(dwustu) złotych grzywny; na podstawie art. 124 § 4 kw nałożył na oskarżonego S. K. (1) obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego K. O. kwoty 400,- (czterystu) złotych tytułem równowartości wyrządzonej szkody; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M. kwotę 648,- (sześćset czterdzieści osiem) złotych plus 23 VAT tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu; zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku obrońca oskarżonego wniósł apelację. Zaskarżonemu wyrokowi zrzucił na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.:

1. dokonanie dowolnej sprzecznej z zasadami życiowego doświadczenia i zasadami logicznego rozumowania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego , zeznań pokrzywdzonej B. S. (1) , świadków N. O. , S. K. (2) , B. K., co doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych ;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, poprzez ustalenie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy zgromadzony materiał dowodowy, zwłaszcza zeznania B. S. (1), z uwagi na to, że obserwowano osoby, które dokonały przestępstwa na jej rzecz w warunkach utrudniających rozpoznanie tych osób, nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony dopuścił przestępstwa na szkodę pokrzywdzonych.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie jest zasadna. Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie potwierdziła słuszności żadnego z zarzutów zawartych w apelacji. Potwierdza natomiast wnioski, jakie sąd I instancji wyprowadził z dowodów ujawnionych i przeprowadzonych na rozprawie. Należy stwierdzić, że ocena zgromadzonego materiału dowodowego dokonana przez sąd

I instancji jest zgodna ze wskazaniami wiedzy, zasadami logicznego rozumowania

i doświadczeniem życiowym. Tym samym uwzględnia wszystkie przesłanki z art. 7 k.p.k. Nie można zgodzić się z obrońcą, który kwestionuje wiarygodność zeznań świadków B. S. i N. O. zarzucając, że miały ograniczone możliwości obserwacji przez wizjer, kto znajduje się w grupie osób, które w dniu 30 marca 2016r. kopiąc i uderzając dokonały zniszczenia drzwi wejściowych do mieszkania położonego w W. przy ulicy (...).

Z ustaleń sądu I instancji, opartych na zeznaniach B. S. oraz N. O. wynika, że korytarz na którym znajduje się mieszkanie w chwili zdarzenia był oświetlony. Tę okoliczność potwierdził także sąsiad, który zamieszkuje na tym samym pięttrze świadek S. W.. Ponadto oskarżony S. K. (1), był wcześniej znany świadkom, gdyż odwiedzał K. O. w tym mieszkaniu. Zniszczenie drzwi poprzez kopanie i uderzanie w ich powierzchnię zostało dokonane gdy jego sprawcy w tym, S. K. (1), znajdowali się

w bliskiej odległości od wizjera, przez który spoglądały B. S. (2)

i N. O. obserwując zachowanie osób znajdujących się na korytarzu.

W tych okolicznościach należy potwierdzić wnioski sądu I instancji uznając, że świadkowie B. S. (2) i N. O. miały realne możliwości zaobserwowania oskarżonego S. K. (1). Ponadto uszkodzenia drzwi zostały w sposób szczegółowy opisane w protokole oględzin oraz potwierdzone kosztorysem naprawy. Tak więc, ustalenia sądu I instancji, z których wynika, że oskarżony wspólnie z innymi osobami w dniu 30 marca 2016r. dokonał uszkodzenia drzwi wejściowych do mieszkania B. S. są prawidłowe. Istota współsprawstwa polega na tym ,że każdy z współdziałających osób odpowiada za skutek gdy obejmuje swoim zamiarem zachowania pozostałych współsprawców. Oskarżony S. K. (1) znajdował się w grupie osób, które zniszczyły drzwi do mieszkania i został rozpoznany przez świadków gdy uderzał w nie ręką. Obejmował więc swoim zamiarem te uszkodzenia, które powstały na skutek działania współsprawców. Nie można także podzielić zarzutów apelacji, która kwestionuje ustalenia sądu I instancji dotyczące drugiego czynu z dnia 4 kwietnia 2016r. Oskarżonego na miejscu zdarzenia widziała świadek B. S. (2). Należy stwierdzić, że miała realne możliwości dokonania obserwacji grupy osób , które powybijały szyby w samochodzie należącym do K. O.. Ulica,

przy której znajdował się samochód marki C. (...) o nr rej. (...) była oświetlona latarniami. Świadek obserwowała te osoby patrząc z wysokości pierwszego piętra i żadne fizyczne przeszkody nie zasłaniały pola obserwacji. Patrząc przez okno B. S. (2) widziała wybite szyby w tym pojeździe. Wśród osób stojących w pobliżu samochodu rozpoznała oskarżonego S. K. (1) gdyż ten spojrział na nią. W tym wypadku chociaż świadek B. S. (2) nie widziała momentu gdy S. K. (1) wybijał szyby w samochodzie należącym do K. O., to sprawstwo oskarżonego wynika z logicznego rozumowania przeprowadzonego w oparciu o zeznania tego świadka. B. S. (2) wychyliła się przez okno bezpośrednio po tym gdy słyszała odgłos wybijanych szyb. Widziała uszkodzenia samochodu oraz oskarżonego, który znajdował się w grupie osób stojących w pobliżu samochodu. Charakter uszkodzeń samochodu, czyli wybite wszystkich szyb w pojeździe oraz krótki czas jaki minął od momentu gdy usłyszała odgłos tłuczonego szkła do chwili gdy wychyliła się przez okno wyklucza, aby uszkodzenia pojazdu dokonały inne osoby niż te, które zauważyła w pobliżu samochodu należącego do K. O.. N. O., która także patrzyła przez okno nie miała takich możliwości rozpoznania oskarżonego jak świadek B. O., gdyż pomiędzy świadkiem a S. K. (1) miał miejsce kontakt wzrokowy. Ponadto do tego zdarzenia doszło, w krótkim czasie po rozmowie świadka z matką i siostrą S. K. (1) na temat wcześniejszego uszkodzenia drzwi przez oskarżonego. Podczas tej rozmowy strony nie doszły do porozumienia i rozstały się w gniewie. Tak więc, S. K. (1) miał motyw, aby dokonać uszkodzenia samochodu należącego do K. O.. Ustalenia sądu I instancji dotyczące sprawstwa oskarżonego są więc prawidłowe i opierają się na gruntownej analizie zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego. Odnosząc się do zarzutów obrońcy o braku wiarygodności zeznań świadków B. S. i N. O. ze względu na konflikt z oskarżonym należy wskazać, że to K. O. był w konflikcie z S. K. (1) zaś świadkowie B. S. (2) i N. O., chociaż spokrewnione z K. O., nie były zaangażowane w ten konflikt. Sąd I instancji zasadnie stwierdził, że zeznania świadków z rodziny oskarżonego: jego siostry M. K., matki B. K. i ojca S. K. (3) nie są wiarygodne gdyż świadkowie zeznawali niekonsekwentnie i mylili się podając okoliczności, które miały zapewnić alibi oskarżonemu. Z tych powodów sąd odwoławczy uznał za prawidłowe ustalenia faktyczne sądu I instancji. Prawidłowa są także kwalifikacje prawne czynów. Zaś wymiaru kary za poszczególne czyny nie można uznać za niewspółmiernie surowy uwzględniając okoliczności ich popełnienia. Z tych powodów sąd odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Rozstrzygnięcie o kosztach znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 624 § 1 k.p.k.